DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 12 listopada 1952 **Nr 18/14 gm/** **Poz. 47 — 58**

TREŚĆ:

47

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 października 1952 r.

w sprawie utworzenia internatów przy Technikach Finansowych Ministerstwa Finansów w Tarnowie i w Elblągu.

Na podstawie § 2 ust. 2 pkt j rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 23 czerwca 1951 r. w sprawie prowadzenia szkolnictwa zawodowego oraz zakresu działania Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego (Dz. U. Nr 36 poz. 277) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się internaty przy Technikach Finansowych Ministerstwa Finansów w Tarnowie przy ul. Thoreza 13/15 i w Elblągu przy ul. Stalina 50.

Działalność internatów reguluje statut internatu przy państwowej szkole zawodowej, stanowiący załącznik Nr 1 do zarządzenia Prezesa Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego z dnia 27 czerwca 1951 r. Nr VII.JS-3591/51.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1952 r.

wz. Minister Finansów J. Kole
Podsekretarz Stanu

48

OKÓLNIK

z dnia 29 sierpnia 1952 r.

w sprawie wyjaśnień do ustawy z dnia 28 marca 1952 r. o uchyleniu ulg w podatku dochodowym dla nowych budowli. Nr PM. 10970/2/52.

Celem jednolitego stosowania przepisów ustawy z dnia 28 marca 1952 r. o uchyleniu ulg w podatku dochodowym dla nowych budowli (Dz. U. Nr 18, poz. 108) Ministerstwo Finansów zarządza i wyjaśnia, co następuje:

I.

Z przepisów powołanej ustawy z dnia 28 marca 1952 r. wynika, że ulgi w podatku dochodowym dla nowych budowli, przewidziane ustawą z dnia 3 lipca 1947 r. o popieraniu budownictwa (Dz. U. Nr 52, poz. 270), mogą być stosowane jedynie za okres do dnia 31 grudnia 1951 r. i tylko w tych przypadkach, gdy decyzja o przyznaniu ulg na podstawie ustawy z dnia 3 lipca 1947 r. została doręczona stronie do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 28 marca 1952 r. tj. do dnia 12 kwietnia 1952 r.

W pozostałych przypadkach, a więc w przypadku, gdy decyzja bądź wogóle nie została wydana, bądź też nie została doręczona stronie lub doręczona po dniu 12 kwietnia 1952 r., ulgi przewidziane w przepisach ustawy z dnia 3 lipca 1947 r. o popieraniu budownictwa nie mogą być stosowane.

Za decyzję, o której wyżej mowa, uważać należy wyłącznie decyzję wydaną przez właściwy organ finansowy, stwierdzającą przyznanie ulg w podatku dochodowym na podstawie przepisów ustawy z dnia 3 lipca 1947 r. o popieraniu budownictwa.

W związku z powyższym należy niezwłocznie przystąpić do dokonania wymiarów podatku dochodowego (zaliczek na podatek dochodowy) w tych wszystkich przypadkach, gdzie ulgi z tytułu nowych budowli nie przysługują podatnikom w myśl przepisów ustawy z dnia 28 marca 1952 r.

II.

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 28 marca 1952 r .stał się nieaktualny okólnik z dnia 22 marca 1947 r. L. D. V. 1209/3/47 w sprawie odroczenia terminu poboru podatku dochodowego od kwot uzyskanych z tytułu wydzierżawienia w związku z odbudową zniszczonych nieruchomości (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 10, poz. 107), upoważniający ob. ob. Dyrektorów (Kierowników b. Izb Skarbowych do odraczania na podstawie art. 26 dekretu o zobowiązaniach podatkowych — na indywidualne podania w przypadkach odbudowy zniszczonych wskutek działań wojennych miejskich nieruchomości budynkowych w drodze wydzierżawienia (oddania do użytku) tych budynków osobom trzecim na określony umową termin za cenę odbudowy budynku — właścicielom tych budynków terminu płatności podatku dochodowego, przypadającego od kwot należnych z tytułu wydzierżawienia (oddania do użytkowania) budynku do końca przewidzianego umową terminu wydzierżawienia (oddania do użytku).

Z uwagi na powyższe należy niezwłocznie zawiadomić podatników o cofnięciu wydanego odroczenia wzywając ich jednocześnie do uregulowania zaległości w terminie dwutygodniowym. Narosły do tego czasu dodatek za zwłokę Ministerstwo Finansów umarza na podstawie art. 35 zob. pod.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

49

OKÓLNIK

z dnia 11 września 1952 r.

w sprawie udokumentowania towarów i półwyrobów, pozostających w obrocie handlowym, a przewożonych z Centrali Prywatnego Przemysłu Chemicznego. Nr PM. 2699/2/52.

W uzupełnieniu okólnika z dnia 8 lutego 1952 r. (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 3, poz. 10) Ministerstwo Finansów — w związku z przepisem art. 94 post. pod. — prosi, aby organa finansowe traktowały asygnaty magazynowe, dowody dostawy, konsygnacje lub inne dowody wystawiane przez Centralę Prywatnego Przemysłu Chemicznego, a dołączane przez odbiorców do przewożonych z tej Centrali towarów i półwyrobów—na równi z rachunkami lub ich kopiami, jeżeli rachunki nie są sporządzane i doręczane odbiorcom w chwili wydania towaru lub półwyrobu.

Postanowienie zdania drugiego powołanego na wstępie okólnika z dnia 8 lutego 1952 r. należy odpowiednio stosować.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

50

OKÓLNIK

z dnia 13 września 1952 r.

w sprawie ulg w podatku od nieruchomości. Nr PM. 12065/4/52.

Jak to już Ministerstwo Finansów wyjaśniło w uwadze 2 do art. 6 ust. 1 pkt 10) ustawy z dnia 26 lutego 1951 r. o podatkach terenowych w okólniku z dnia 19 czerwca 1951 r. Nr PM. 13589/5/51 — Dz. Urz. Min. Fin. Nr 14, poz. 47 — zwolnione są od podatku od nieruchomości z mocy powołanego przepisu prawnego jedynie budynki niezdatne do użytku. Budynki więc zdatne do użytku, chociażby były nie wynajmowane i nie używane w inny sposób (próżnostojące), nie korzystają ze zwolnienia od podatku.

Ponieważ na tle obowiązujących przepisów w zakresie publicznej gospodarki lokalami — Dz. U. z 1950 Nr 36, poz. 343 i z 1951 r. Dz. U. Nr 10, poz. 75 — właściciele nieruchomości ograniczeni są w dysponowaniu zwalniającymi się lokalami, gdyż dysponowanie lokalami zastrzeżone jest do dyspozycji władzy terenowej, zachodzić mogą w praktyce przypadki, że— o ile chodzi o lokale użytkowe, — to lokale te mogą być przez pewien czas, niezależnie od woli właściciela nieruchomości, faktycznie nieużytkowane — do czasu przydzielenia ich najemcom przez władzę terenową.

Z uwagi na to, że w tych przypadkach właściciel nieruchomości przez czas próżnostania lokalu użytkowego nie otrzymuje należnego czynszu za lokal z którego by czerpał środki m. in. na opłacanie podatku od nieruchomości — Ministerstwo Finansów zarządza, aby w tych przypadkach organa finansowe, na wnoszone przez podatników uzasadnione podania, umarzały w ramach uzyskanych uprawnień w trybie art. 35 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452) odpowiednie kwoty podatku od nieruchomości, wymierzonego za czas próżnostania lokalu użytkowego.

O ile chodzi o lokale mieszkalne to kwestia ta nie wymaga uregulowania w podatku od nieruchomości, gdyż zwalniane lokale mieszkalne przydzielane są z reguły bez zwłoki nowym najemcom.

Minister Finansów K. Dąbrowski

51

OKÓLNIK

z dnia 16 września 1952 r.

w sprawie obowiązku podatkowego w podatkach obrotowym i dochodowym rolników wykonujących czynności furmaństwa. Nr PM. 10815/2/52.

W związku z wątpliwościami podniesionymi przez niektóre terenowe organa finansowe w sprawie obowiązku podatkowego w podatkach obrotowym i dochodowym osób wykonujących czynności furmaństwa Ministerstwo Finansów nawiązując do okólnika z dnia 13 czerwca 1951 r. (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 13, poz. 46) wyjaśnia:

Przepisem § 16 ust. 1 pkt 8) rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. Nr 35, poz. 273) zostały zwolnione od podatku obrotowego począwszy od dnia 1 stycznia 1951 r. czynności furmaństwa—z wyjątkiem dorożkarstwa — wykonywane osobiście albo z udziałem członków najbliższej rodziny przez rolników, prowadzących gospodarstwo rolne oraz ubocznie przez członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych lub pracowników rolnych.

Zgodnie z przepisem art. 8 ust. 4 dekretu o podatku gruntowym (Dz. U. Nr 38, poz. 283) przychody rolników z furmaństwa, zwolnione od podatku obrotowego, podlegają doliczeniu do przychodu szacunkowego gospodarstwa rolnego.

Ponieważ rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 30 czerwca 1951 r. (Dz. U. Nr 38, poz. 289) zawieszona została w stosunku do przychodów z furmaństwa na 1951 r. moc obowiązująca przepisów art. 8 dekretu o podatku gruntowym, przychody furmanów — rolników, zwolnione od podatku obrotowego z mocy przepisów § 16 ust. 1 pkt 8) rozp. wyk. pod. obr., zwolnione zostały w 1951 r. również od podatku gruntowego.

Jak z powyższego wynika furmani—rolnicy z tytułu wykonywania czynności furmaństwa w 1951 r. nie podlegali obowiązkowi podatkowemu ani w podatkach obrotowym i dochodowym ani też w podatku gruntowym.

Natomiast w 1952 r. przychody rolników z czynności furmaństwa wykonywanych w warunkach uzasadniających zwolnienie ich od podatku obrotowego podlegają opodatkowaniu podatkiem gruntowym zgodnie z przepisem art. 8 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. Nr 38, poz. 283 i z 1952 r. Nr 32, poz. 215) z wyjątkiem przychodów za wywózkę drzewa z lasów państwowych, co do których moc obowiązująca cytowanego przepisu została na 1952 r. zawieszona rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 14 lipca 1952 r. (Dz. U. Nr 32, poz. 221); na poczet podatku gruntowego należnego od czynności furmaństwa wykonywanych na rzecz władz, urzędów, zakładów i instytucji państwowych oraz podmiotów gospodarki uspołecznionej obowiązuje w 1952 r. pobór przedpłat w wysokości 6% otrzymanego wynagrodzenia a to z mocy rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 14 lipca 1952 r. (Dz. U. Nr 32, poz. 224).

W związku ze zwolnieniem rolników—furmanów od obowiązku w podatkach obrotowym i dochodowym na kontach wielu z nich powstały nadpłaty w wyniku wpłat z tytułu zaliczek bądź przedpłat na podatki obrotowy i dochodowy dokonanych po dniu 1 stycznia 1951 r. Nadpłaty te należy niezwłocznie zlikwidować, przekazując je do organów finansowych właściwych dla wymiaru podatku gruntowego, które zaliczą je na poczet należnego od wymienionych podatników podatku gruntowego przypadającego od posiadanych przez nich gospodarstw rolnych oraz od przychodów z czynności furmaństwa.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

52

OKÓLNIK

z dnia 18 września 1952 r.

w sprawie podstawy opodatkowania w podatku od nieruchomości w odniesieniu do budynków nowowybudowanych lub odbudowanych. Nr PM. 12710/4/52.

Nawiązując do uwagi 9 do art. 8 ust. 1 pkt 1) ustawy o podatkach terenowych, zawartej w okólniku Ministerstwa Finansów z dnia 19 czerwca 1951 r. w sprawie wykładni niektórych przepisów ustawy o podatkach terenowych Nr PM. 13589/5/51 (Dz. Urz. Min. Finansów Nr 14, poz. 47), Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że w odniesieniu do budynków nowowybudowanych lub odbudowanych, które do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 26 lutego 1951 r. o budynkach i lokalach nowowybudowanych lub odbudowanych (Dz. U. Nr 10, poz. 75), tj. do dnia 27 lutego 1951 r. wyłączone były spod przepisów o publicznej gospodarce lokalami i o najmie lokali — za podstawę opodatkowania w podatku od nieruchomości (art. 8 ust. 3 ustawy o podatkach terenowych — Dz. U. z 1951 r. Nr 14, poz. 110) należy przyjmować tę część czynszu uiszczonego w postaci zwrotu kosztów odbudowy lub w postaci dokonanego remontu, która przypada tylko za okres do dnia 27 lutego 1951 r.

Natomiast za okres od dnia 28 lutego 1951 r. za podstawę opodatkowania w podatku od nieruchomości należy przyjmować nie zapłacony z góry wysoki czynsz w postaci zwrotu kosztów odbudowy lub w postaci dokonanego remontu, lecz czynsz wynikający z przepisów dekretu z dnia 28 lipca 1948 r. o najmie lokali. Zasada ta jednak nie ma zastosowania w odniesieniu do domków jednorodzinnych, mających nie więcej niż pięć izb mieszkalnych, jeżeli mieszka w nich właściciel, ponieważ budynki tego rodzaju są nadal wyłączone spod publicznej gospodarki lokalami i przepisów o najmie lokali.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

53

OKÓLNIK

z dnia 20 września 1952 r.

w sprawie ulg w podatku od wynagrodzeń dla przodowników pracy w górnictwie rud. Nr PM. 12634/3/52.

Ministerstwo Finansów wyjaśnia— na skutek podniesionych wątpliwości — że pracownicy zatrudnieni w górnictwie rud, zarówno przy piecach prażalnych jak i wydobywaniu rud, mają prawo korzystania z ulg w podatku od wynagrodzeń dla przodujących w pracy pracowników z tytułu współzawodnictwa pracy, przewidzianych w zarządzeniu Ministra Skarbu z dnia 23 marca 1949 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Pracy i Opieki Społecznej (Monitor Polski Nr A-16, poz. 224), ponieważ górnictwo rud, jako wyodrębnione i ściśle przystosowane do hutnictwa, należy w całości zaliczyć do przemysłu hutniczego, wymienionego w § -fie 4 wymienionego zarządzenia.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

54

OKÓLNIK

z dnia 3 października 1952 r.
w sprawie wykonywania prawomocnych orzeczeń karnych Nr PM. 13799/6/52.

W wyniku lustracji działów karnych niektórych organów finansowych stwierdzono, że w bardzo powolnym tempie są wykonywane prawomocne orzeczenia karne, co przekreśla zasadniczy efekt postępowania karnego — efekt wychowawczy. Dzieje się tak zwłaszcza wskutek tego, że niektóre działy karne organów finansowych nie korzystają w całej pełni z uprawnień wynikających z § 62 rozporządzenia wykonawczego do prawa karnego skarbowego, zwracając się do sądów o wykonanie kary aresztu zastępczego dopiero po stwierdzeniu w trybie postępowania egzekucyjnego, że wymierzone orzeczeniami karnymi grzywny lub kary pieniężne są nieściągalne.

Wobec powyższego Ministerstwo Finansów przypomina, że w myśl § 62 rozporządzenia wykonawczego do p. k. s., postępowania egzekucyjnego można zaniechać i przystąpić **bezpośrednio** do wykonania aresztu zastępczego, gdy akta sprawy karnej zawierają wystarczające dane do stwierdzenia okoliczności przewidzianych w art. 16 § 1 p. k. s. tym bardziej, że w myśl art. 16 § 2 p. k. s. od kary zastępczej skazany może się uwolnić w każdym czasie przez uiszczenie kwoty przypadającej od niego tytułem grzywny lub kary pieniężnej. Przepis § 62 rozporządzenia wykonawczego do p. k. s. należy interpretować rozszerzająco i stosować go nie tylko w tych przypadkach, w których nieściągalność prawomocnych grzywien i kar pieniężnych jest oparta na danych zawartych w aktach spraw karnych, lecz również i wtedy, gdy nieściągalność ta wynika z opisu stanu majątkowego skazanego dłużnika sporządzonego przy okazji przeprowadzonej u niego egzekucji z tytułu innych należności (np. podatkowych).— W tym ostatnim przypadku należy sporządzić i dołączyć do akt odnośnej sprawy karnej adnotację ze wskazaniem w niej źródła informacji o stanie majątkowym skazanego. We wszystkich wypadkach, w których egzekucji można zaniechać, wystarczy wystosować do prawomocnie skazanych na grzywny i kary pieniężne odnośne wezwania do uregulowania przypadających od nich z tych tytułów należności z zaznaczeniem, że w razie nieuiszczenia tych należności w wyznaczonym terminie nastąpi wykonanie kary aresztu zastępczego w trybie art. 252 p. k. s.

Jednocześnie Ministerstwo Finansów przypomina, że przepisy karne skarbowe nie przewidują dołączania przez organa finansowe do przedstawianych sądom w trybie art. 252 p. k. s. wniosków o wykonanie kary aresztu zastępczego ani oryginalnych akt karnych ani ich odpisów, co zostało szczegółowo wyjaśnione w ust. 18 okólnika Ministerstwa Finansów z dnia 14 sierpnia 1952 r. w sprawie stosowania niektórych przepisów prawa karnego skarbowego (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 15/12 gm) z r. 1952.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

55

OKÓLNIK

z dnia 8 października 1952 r.
w sprawie zarachowywania odsetek za zwłokę od nieuregulowanych w terminie należności Państwowego Funduszu Ziemi Nr PD. 9483/4/52.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Finansów, iż niektóre wydziały finansowe terenowych rad narodowych, opierając się na postanowieniach okólnika z dnia 24. III. 1952 r. w sprawie pobierania, wysokości i zasad obliczania odsetek (dodatku) za zwłokę od zaległości Nr PW. 347/5/52 (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 4/4 gm poz. 17) zarachowują wpływy odsetek za zwłokę od nieuregulowanych w terminie należności Państwowego Funduszu Ziemi na część 12 (Ministerstwo Finansów) dział 5, rozdział 26, § 2 „odsetki za zwłokę od gospodarki uspołecznionej".

W związku z powyższym wyjaśnia się, iż wyżej wymieniony okólnik z dnia 24. III. 1952 r. nie ma zastosowania do należności Państwowego Funduszu Ziemi, i że odsetki za zwłokę od nieur[illegible]nych w terminie należności Państwowego Fund[illegible] być wpłacane na rachunek budżetu centralneg[illegible]nowaniem na część 22 Ministerstwo Rolnictwa, dział [illegible] rozdz. 26, § 1 „Dodatek za zwłokę od gospodarki nieuspołecznionej".

Wicedyrektor Departamentu Z. Rostkowski

56

OKÓLNIK

z dnia 9 października 1952 r.
w sprawie zawiadamiania o grupach źródeł dochodu. Nr PM. 13312/2/52.

W myśl przepisu § 170 Tymczasowej Instrukcji Organizacyjnej dla Urzędów Skarbowych z dnia 15 listopada 1948 r. (Dodatek do Dz. Urzędowego Min. Skarbu Nr 98), w przypadkach gdy dla wymiaru podatku dochodowego właściwy jest inny niż dla wymiaru podatku obrotowego wydział (oddział) finansowy, należy, po dokonaniu wymiaru podatku obrotowego za dany rok podatkowy albo po ustaleniu lub przyjęciu obrotu za dany miesiąc, ustalić dochód i zawiadomić o tym wydział (oddział) finansowy właściwy dla wymiaru podatku dochodowego.

Przepisy art. 15 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. Nr 49, poz. 450) przewidują obniżenie (ust. 2, 3 i 4) względnie podwyższenie (ust. 5) skali podatku dochodowego przewidzianej w ust. 1 w zależności od tego do jakiej grupy źródeł przychodu spośród grup wymienionych w art. 8 powołanego dekretu należy uzyskany dochód.

Podobne przepisy, uzależniające wysokość podatku dochodowego od grupy źródeł przychodu przewidywały przepisy art. 19 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku dochodowym (Dz. U. Nr 52, poz. 414).

Z uwagi na to, że zdarzają się przypadki, iż organ finansowy wysyłający zawiadomienie o źródłach przychodu nie podaje do jakiej grupy źródeł przychodu należy uzyskany przez podatnika dochód, co uniemożliwia wydziałowi (oddziałowi) finansowemu właściwemu dla wymiaru podatku dochodowego zastosowanie właściwej stawki podatku dochodowego, Ministerstwo Finansów zarządza aby wydziały (oddziały) finansowe wysyłające zawiadomienia wymieniały w zawiadomieniu grupę źródeł przychodu do jakiej należy dochód.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

57

OKÓLNIK

z dnia 16 października 1952 r.
w sprawie orzecznictwa karnego skarbowego za naruszenie przepisów o podatkach terenowych. Nr PM. 13573/6/52.

W związku z powstałymi wątpliwościami, które organa finansowe są uprawnione do orzecznictwa w sprawach karnych skarbowych o naruszenie przepisów o podatkach terenowych, Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

Według przepisów rozporządzenia Ministra Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 31 grudnia 1947 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o właściwości organów samorządowych w zakresie orzecznictwa w sprawach karnych skarbowych (Dz. U. z 1948 r. Nr 3, poz. 20) orzecznictwo w powyższych sprawach zostało poruczone organom wykonawczym związków samorządu terytorialnego, które dokonywały wymiaru odnośnych danin komunalnych.

Wobec utworzenia terenowych organów jednolitej władzy państwowej na podstawie ustawy z dnia 20 marca 1950 r. (Dz. U. z 1950 r. Nr 14, poz. 130) i wskutek przejęcia przez rady narodowe i ich organa (art. 37 tej ustawy) zakresu właściwości zniesionych związków samorządu terytorialnego (art. 32 tej ustawy), postępowanie wymiarowe w sprawach podatków terenowych (podatku od nieruchomości, od lokali i innych podatków terenowych) zostało poruczone na podstawie § 6 ust. ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 11 stycznia 1951 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1951 r. Nr 5, poz. 43) prezydiom rad narodowych miast stanowiących powiaty miejskie oraz prezydiom gminnych i miejskich rad narodowych na terenie zaś m. st. Warszawy i m. Łodzi prezydiom rad narodowych tych miast, bądź prezydiom dzielnicowych rad tam, gdzie rady te zostały bądź będą utworzone. Ponadto § 3 instrukcji Nr 5 w sprawie finansów i budżetów terenowych (Uchwała Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. — Monitor Polski N A-57, poz. 657) między innymi przewiduje, że ilekroć w przepisach karnych skarbowych jest mowa o związkach samorządu terytorialnego należy przez nie rozumieć **odpowiednie rady narodowe.**

Z uwagi na powyższe niewątpliwym jest, że orzecznictwo w sprawach karnych skarbowych, przewidziane w art. 264 prawa karnego skarbowego, tj. za naruszenie przepisów o podatkach terenowych sprawują na I szczeblu prezydia gminnych rad narodowych, prezydia rad narodowych miast niestanowiących powiatów (oddziały finansowe), prezydia miejskich rad narodowych stanowiących powiaty (wydziały finansowe), a na terenie miast, w których zostały bądź będą utworzone rady dzielnicowe prezydia dzielnicowych rad narodowych, bądź też prezydia rad narodowych tych miast (oddziały finansowe wydziałów finansowych); na szczeblu II, tj. środki odwoławcze od orzeczeń prezydiów gminnych rad narodowych i prezydiów rad narodowych miast niestanowiących powiatów — rozpoznają prezydia powiatowych rad narodowych (wydziały finansowe), od orzeczeń prezydiów miast stanowiących powiaty — prezydia wojewódzkich rad narodowych (wydziały finansowe), od orzeczeń prezydiów dzielnicowych rad narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi oraz innych miast, w których zostały bądź będą utworzone dzielnicowe rady narodowe — prezydia rad narodowych tych miast (wydziały finansowe).

wz. Minister Finansów J. Kole
Podsekretarz Stanu

58

OKÓLNIK

z dnia 28 października 1952 r.
w sprawie podatku od nieruchomości od gruntów zajętych na stacje benzynowe. Nr PM. 14263/4/52.

W związku z powstałymi wątpliwościami, czy przepis § 1 pkt 3) zarządzenia Ministra Finansów z dnia 2 czerwca 1952 r. w sprawie zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych z tytułu obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości i od lokali przypadających od niektórych podmiotów gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-51, poz. 696) ma zastosowanie również, o ile chodzi o zaniechanie ustaleń zobowiązań w podatku od nieruchomości od gruntów zajętych na stacje benzynowe prowadzone przez Centralę Produktów Naftowych, w przypadkach, gdy grunty te nie są wyposażone w budynki, lecz jedynie zaopatrzone są w urządzenia dystrybucyjne, Ministerstwo Finansów — mając na uwadze, że gruntów, na których znajdują się same tylko urządzenia dystrybucyjne, nie można uznać za grunty nie zabudowane, gdyż zostały one zagospodarowane zgodnie z planowym przeznaczeniem terenu oraz kierując się intencją powołanego zarządzenia — wyjaśnia, że grunty należące do stacji benzynowych podpadają pod przepis powołanego zarządzenia Ministra Finansów z dnia 2 czerwca 1952 r. niezależnie od tego, czy na gruntach tych znajdują się urządzenia nadziemne w formie kiosków (budynków), czy też same tylko urządzenia dystrybucyjne.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

KOMUNIKAT

W okresie od 1 sierpnia 1952 r. do 26 września 1952 r. w Biuletynie Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego zostały opublikowane następujące akty prawne wydane przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów bądź w porozumieniu z Ministrem Finansów:

Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 270 z dnia 28 sierpnia 1952 r. w sprawie zwiększenia odpowiedzialności państwowych biur projektów za terminowe opracowanie dokumentacji technicznej oraz odpowiedzialności zleceniodawców za terminowe dostarczenie założeń projektów i innych danych niezbędnych do opracowania dokumentacji. (Nr 37 poz. 166).

Okólnik Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów Nr 16 z dnia 5 września 1952 r. w sprawie zasad organizacji niektórych rodzajów działalności centralnych zarządów przemysłu i jednostek równorzędnych. Nr 37, poz. 170).

„Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz Ministrów Finansów i Handlu Wewnętrznego Nr 304 z dnia 22 września 1952 r. w sprawie cen sprzedaży niektórych materiałów budowlanych i drewna. (Nr 39, poz. 180).

KOMUNIKATY

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych, oraz zagubionej plombownicy.

Unieważnia się:

1) 5 blankietów pokwitowań kasowych od Nr 0175311 do 0175315, zagubionych względnie zniszczonych przez poborcę Wydziału Finansowego Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Bielsku.

2) plombownicę urzędową o odcisku 319 zagubioną przez pracownika Wydziału Finansowego Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Miastku, woj. Koszalin.

Redakcja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Administracja Dziennika Urzędowego Minister

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 60; półrocznie — zł 33; kwartalnie — zł

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpc ciem kwartału kalendarzowego na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd tralny Nr. 70-412-2400/2 w N.B.P. Oddział Warszawa - Praga.

Inne ogłoszenia — zł 2,70 za 1 mm szerokości jednej szpalty.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 0,90

Druk. PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 14915, 3-B-26591, 15.(